

f 0.60*

JOCHEM JOFEL

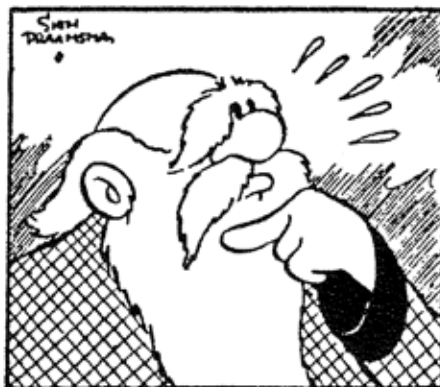
WERELDREIZIGER

Als
DETECTIVE
Deel 1

Door Siem Praamsma

1^e Serie, Deel 6A

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

EEN paar dagen later zaten Jochem Jofel en Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe gezellig samen in de bibliotheek van den Baron te praten.

„Er is iets vreemds in dit huis gekomen sinds ik weg ben geweest, Jochem Jofel,” sprak de oude Baron met een diepe zucht. „Ik weet niet precies, wát er aan hapert, maar er gebeurt hier iets! Iets gekks, iets, wat je maar niet zo in een... eh... lelijk woord en een zucht kan vertellen. Sinds ik geen Radiografisch Spook meer ben, schijnt het, dat ik zelf spoken zie!”

„Wat is er dan precies aan de

hand?” vroeg Jochem Jofel verbaasd. „Ik ben hier toch al een paar uur, en ik heb niets gemerkt!” „Dan zul je het nog wel merken!” zei de Baron. „Het is ook meestal 's nachts dat er vreemde dingen gebeuren. Ik hoor zonderlinge geluiden, vooral in de kelder van het kasteel. Ik ben al een paar maal wezen kijken, maar ik kon niets bijzonders ontdekken. Ik meen zelfs, dat ik één keer ee: deur dicht zag gaan, zonder dat er iemand bij was. En toen ik wilde gaan zien, wat er achter de deur was, was hij op slot!! Nou vraag ik je! Een deur kan wel dichtwaalen, maar

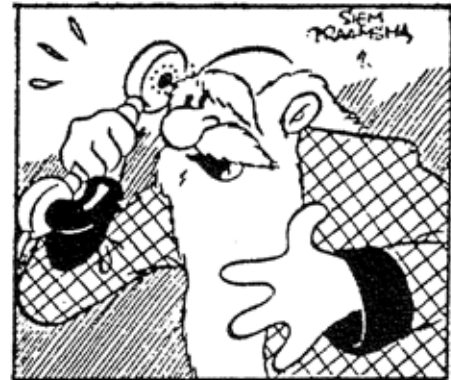
niet op slot waalen! Wat jít Jochem Jofel!”

„Ja, dat is wel vreemd,” beaamde Jochem. „En uw neef René de Port-Monnee Smuigh tot Huyghe-laere, die hier voor zover ik weet, ook woont, hoort die ook niets?”

„Nee, ik heb het hem al wel een paar maal gevraagd,” zei de Baron aarzelend, „maar hij zegt, dat het allemaal onzin is, en dat dat van die deur heelemàl niet kan!”

„Tja,” zei Jochem Jofel, „dan zijn er maar twee oplossingen! Of de bedienden maken geluiden, of uw neef zelf!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

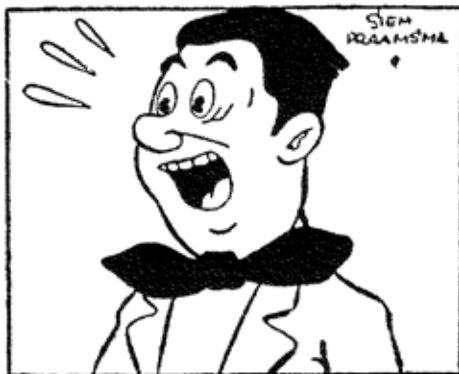
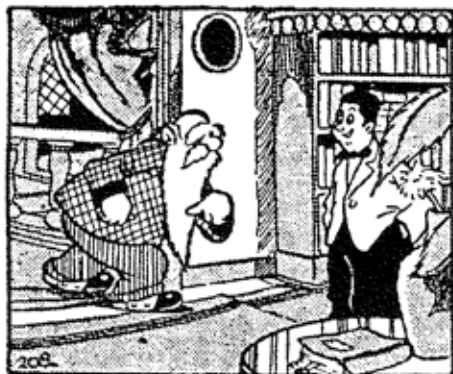

EEn bediende klopte, trad binnen en zei: „Telefoon voor den Heer Baron! Een zekere Heer Kromveer, geloof ik!“ „Kromveer? Kromveer? Ken ik niet!“ zei Baron Poeth. „Voor mij? Excuseer me, Jochem Jofel, even naar de telefoon!“ De Baron liep naar zijn studeerkamer, waar de telefoon stond en nam de hoorn op. „Ja? Meneer Kromveer? Wat is er van uw dienst? Met Baron Poeth van Banck-Rhoetinge! Oh, met

Commissaris Brombeer? Ze zien hier, dat U een kromme veer was! Vertelt U het eens! Wat!? Nee, dat meent u niet! Zo, dat is niet zo mooi... En wanneer is dat gebeurd? Eergisteren al?! En u belt me vandaag pas op? Wat zegt u nou? Daar begrijp ik geen jota van! Welnee, ik ben hier al vier dagen! En zei het personeel, dat ik er niet was?... Ja, Jochem Jofel is hier ook, maar die is vanmiddag pas gekomen... Ja, ja, zo, zo, ik zal het hem vertellen. Ja, natuurlijk! En be-

dankt, commissaris, voor de mededeling!“ De Baron bleef een paar seconden met de hoorn in zijn hand staan. „Daar begrijp ik nou niks van!“ mompelde hij. „Maar daar zal ik het mijne van hebben! Zeggen, dat ik er niet ben, terwijl iedereen weet, dat ik er wél ben! Ongehoord! En dan zo'n belangrijk bericht! Gauw even aan Jochem Jofel vertellen, voordat ik naar bed ga. En dan zal ik daar morgen mijn personeel eens over onderhouden!“

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„HET was Brombeer, Jochem Jofel”, zei de Baron, toen hij weer in de bibliotheek terug was. „Hij vertelde, dat eergisteren Sigor Sinister ontvlucht is! Wat zeg je me daarvan? Uit een prima gesloten gevangenis!”

„Wat?!” riep Jochem Jofel onthutst uit. „Daar kunnen we dan nog wel plezier van beleven! Dit neemt het ons natuurlijk hoogst kwalijk, dat we hem een paar dagen geleden gebonden in zijn grot hebben achtergelaten met als enige, die bekend was met zijn verblijfplaats, Commissaris Brombeer!”

„Dat zal wel”, bromde de Baron, maar wat vreemder is: Brombeer heeft me al twee dagen lang geprobeerd aan de telefoon te krijgen, maar het personeel heeft steeds gezegd, dat ik er niet was! Hoe denk je daarover?!”

„Dat is inderdaad héél vreemd en hoogst merkwaardig!” antwoordde Jochem Jofel. „Wie zou daar nu belang bij hebben om dat twee dagen vol te houden?”

„Ik weet het niet”, antwoordde Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe, „maar als ik uitvind, wie dat geweest is, is hij nog niet jarig!”

„Daar kunt u van te voren natuurlijk niets van zeggen”, vond Jochem Jofel.

„Flauwe mop”, mompelde de Baron in zijn baard. „Kom, Jochem Jofel, ik ga naar bed. Ik heb de laatste paar nachten niet zo goed geslapen, zie je. Met die kelderdeur en zo! Ik wens je goede nacht!”

De Baron greep een kaars, stak hem aan en liep de gang op.

„Je kamer weet je wel hè? Tweede trap rechts, eerste deur links. Wel te rusten Jochem Jofel!”

„Wel te rusten... eh... Poetje!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM Jofel liep in gedachten verzonken niet de tweede trap rechts op, maar wandelde rechtdoor, door een lange gang. Hij sloeg een hoek om en stond na een paar schreden plotseling tegenover een nis, waardoor een plek blauwig maanlicht naar binnen stroomde. „Tjonge-jonge, wat is het hier mooi!” zei Jochem bij zichzelf en deed een van de dubbele deuren, die de nis van de buitenkant afsloten, open. „Vreemd gebouwd is dit kasteel toch” dacht Jochem. „Boven op een rotsplateau en aan drie kanten omgeven door zeewater! Ofschoon

het wel mooi is, dat geef ik natuurlijk direct toe! Ik zou hier eerlijk gezegd ook wel willen wonen. Maar zo zullen er wel meer zijn, denk ik.....” Toen trok een schip, dat aan de einder voorbijtrok, zijn aandacht. „Een vrachtboot” zag Jochem Jofel, die verstand van schepen heeft, direct. Hij deed een paar stappen naar buiten en keek om zich heen. „Ik heb eigenlijk nog helemaal geen zin, om naar bed te gaan”, dacht hij bij zichzelf. „Ik ga nog een eindje wandelen en de omgeving eens verkennen! Ik ben tenslotte niet voor niets wereldreiziger en woudloper!

Ik bereis de wereld, maar dan wil ik er ook wat van zien!” En toen werd Jochem's aandacht getrokken door een vreemd feit. Het vrachtschip, dat hij zoëven langzaam had zien voorbischuiven aan de horizon, lag al een hele tijd stil. Op zichzelf was dat misschien nog niet zo erg raar. Maar toen Jochem er een paar tellen op lette, zag hij dat het schip lichtsignalen uitzond. Een paar lange, dan een paar korte lichtst. En dat werd drie keer herhaald.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„Hè, da's gek" vond Jochem Jofel, maar de woorden waren zijn mond. nauwelijks uit of zijn aandacht werd getrokken door een nog vreemder feit. Vanuit één der torentjes ramelijk van het kasteeltje van Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe kwamen óók lichtsignalen. Een paar lange, dan een paar korte lichtstrepen. En dat werd óók driemaal herhaald

„Ik mag een bruin boontje wezen als ik daar iets van begrijp." mompelde Jochem Jofel. Hij begreep het

blijkbaar niet, want hij werd geen bruin boontje. Hij werd wel nieuwsgierig.

„Daar moet ik het mijne van hebben!" vond Jochem en hij beende in de richting van het kasteeltje. „Als ik me niet vergis, komt het schip hierheen," zei hij, toen hij nog een keer omgekeken had. „En het feit dat er lichtsignalen uit het kasteeltorentje komen, bewijst, dat men op het kasteel op de hoogte is van het feit, dat het schip erheen vaart. En nu zou ik wel eens willen weten, waarom!"

Toen hij aan het einde van de rots gekomen was, waar deze met een loodrechte helling van ongeveer dertig meter in het zeewater verdween, moest hij zich eerst een weg banen door wat lage struiken, die daar groeiden

„Zo", zei Jochem Jofel. „Dit lijkt wel een soort haven!" Hij keek naar beneden en zag, dat de rots, waarop hij zich bevond met de rotsen van de overkant een inham vormden. Inmiddels kwam het schip met een behoorlijke snelheid op deze inham toe...

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

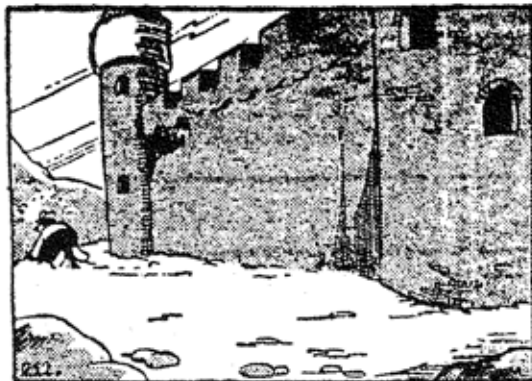

DE vrachtboot was nu de inham binnengevaren en Jochem Jofel die er recht boven stond, kon alles nu duidelijk zien. „Asjemenou” mompelde hij. „Ik zie niemand op het dek! Dat is toch niet gewoon! Er is op het hele schip geen levende ziel te bekennen! Hoe is dat nu mogelijk!” Het schip trok er zich evenwel niets van aan en voer rustig verder. „Als

ze straks niet stoppen, lopen ze te pletter op de rotsen,” dacht Jochem Jofel verontrust. „Ik moet iets doen! Maar wat?! Als ik naar beneden riep, horen ze me toch niet, daarvoor is de afstand te groot en maken de machines van het schip te veel lawaai. Maar ik wil ze toch waarschuwen!” Hij bleef een ogenblik in gedachten verzonken staan.

„Kom, Jochem Jofel,” zei hij dan kordaat tegen zichzelf. „Je hebt wel voor heter vuren gestaan in je lange en beroemde loopbaan als wereldreiziger en woudloper! Laat je nu niet afschrikken door iets, dat op het eerste gezicht onmogelijk lijkt! Alles kan! Als je maar wilt!” En met deze woorden zette hij er een spurt in, die Nurmi hem niet nagedaan zou hebben.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM JOFEL rende wat hij kon en toen hij bij de zijkant van het kasteel gekomen was, liet hij zich direct op zijn knieën vallen en keek naar beneden.

„Dit is helemaal bij de wilde spinnen af!” zei hij hardop. „Nou zie ik de schuit helemaal niet meer! Hoe kan dat nou? Hij kan nergens in verdwenen zijn, want inhammen of nissen in de rots zie ik niet. En gezonken is hij natuurlijk ook niet, want dat gaat niet zo vlug. Daar heeft een schip van die grote toch wel min-

stens een uur voor nodig, zou ik denken. Nee, hij is weg! Gewoon weg! Opgelost! In het niet verdwenen!” Jochem Jofel schudde zijn alwijze hoofd en loosde een diepe zucht. „Ik geloof, dat ik hier iets bij de hand heb, dat boven mijn fraai-gevormde hoed uitgaat. Een schip dat zomaar verdwijnt! 't Is me maar geen kleinigheid!”

Hij ijsbeerde langzaam van de plaats weg.

„Maar het kan niet!” zei hij dan ineens. „Een boot kan niet zo maar weg zijn!”

„Je hebt het toch zelf gezien?” zei een andere Jochem Jofel.

„Ja, maar daarom geloof ik het nog niet!” zei hij tegen zichzelf terug. „Zou het misschien iets te maken hebben met de geluiden van den Baron in de kelder?” dacht hij dan verder. „Dat is natuurlijk mogelijk”, zei de andere Jochem Jofel weer. „Hou jij nou maar eens je mond!” zei hij tegen zichzelf.

„Ik weet het! Ik ga kijken in de kelder! Ik wil weten, wat er aan de hand is hier!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM JOFEL rende door de deur, waardoor hij zoëven naar buiten gekomen was, weer naar binnen.

„Op naar de kelder!” riep hij zachtjes, om niemand binnen wakker te maken.

Na enig zoeken had hij de kelderdeur gevonden en ging hij met de hand aan het oor staan luisteren, of hij net als Baron Poeth van Banck-Roetinghe, vreemde geluiden kon horen.

„Ik hoor niets”, zei Jochem Jofel

na een poosje. „Misschien heeft dat schip wel niets met die geluiden in je kelder te maken. Maar ik wil toch zien, wat er dan in die kelder te doen is! Misschien gaat er ook wel voor mijn neus een deur op slot waaien!”

Hij opende behoedzaam de kelderdeur.

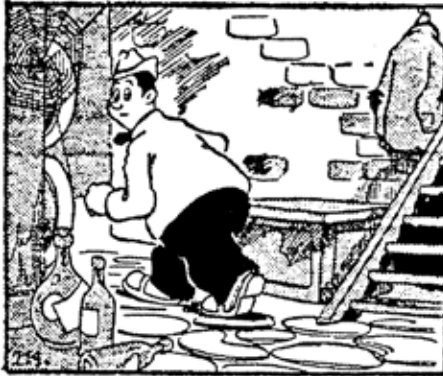
„'t Is hier knapjes donker!” vond hij. „En nogal griezelig! Ik vind kelders en zolders altijd griezelig en enge verblijven! Je weet nooit, wat voor boze geesten je er tegen kunt

komen! En er waaien altijd spinnraggen in je gezicht en zo... En dan val je altijd op de meest ongeschikte tijden over de meest uiteenlopende onmogelijke voorwerpen...” Hij bleef even aarzelend staan.

„Zou ik gaan kijken?” vroeg hij zich af. „Ik kan eigenlijk net zo goed wachten tot morgen, als het licht is. Dan is alles niet zo huiveringwekkend...” Hij rilde.

„Kom”, zei hij dan plotseling. „Ben jij nou een kerel?! Bang voor spinnen en ratten? Kom nou!!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

IK hoor nog steeds geen geluiden" zei Jochem Jofel zachtjes. „Zou Baron Poeth zich dat verbeeld hebben?" Hij liep nu in de kelder en was al zijn bange gedachten van daarnet vergeten.

„Ik had wel gelijk met die spinwebben!" zei hij toen. „Daar zijn er hier genoeg van. En vreemde voorwerpen ook! Affijn, dat zullen we maar op de koop toe nemen. Dat hoort bij het vak, zullen we maar denken!"

Hij liep door het poortje en kwam weer in een ander keldergewelf. „Daar staat een deur open!" zei Jochem Jofel. „Nou ik ben banieuwd, of dat dezelfde deur is, die dicht en op slot woei, toen de Baron in de buurt kwam. laat ik in ieder geval maar eens gaan kijken, wat er achter die deur te doen is." Hij stapte bedachtzaam op de deur toe

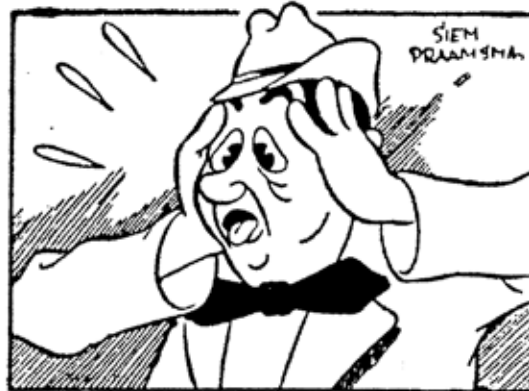
„Tot nu toe is hij nog niet dicht gegaan" zei Jofel bij zichzelf. Dé

Baron zal het zich wel verbeeld hebben" dacht hij dan. Maar toen hij er nog maar twee stappen van verwijderd was, sloeg de deur ineens met een harde klap toe!

Jochem Jofel hapte naar adem en sprong van verbazing een meter de lucht in.

„Dat is het toppunt!!" riep hij. „Het tochtte hier heel niet! En toch gaat-ie dicht! Als-ie nou nog op slot is ook...!"

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

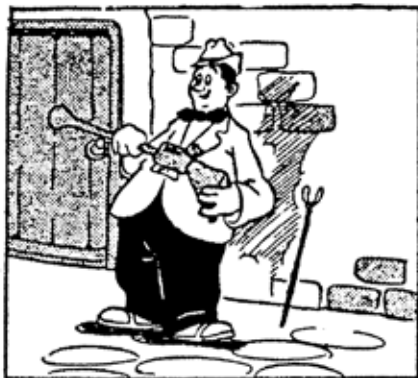
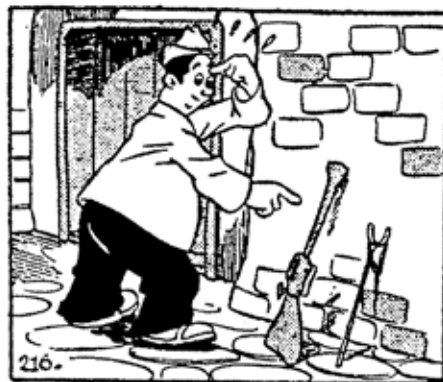
DE deur wás op slot! Jochem Jofel, die als een haas op de deur toegesprongel was, toen die met een smak dichtviel, draaide, schudde en trok aan de deurknop, maar het mocht niet helpen. De deur was zo dicht als een pot. „Dit is hee' vreemd!” zei Jochem Jofel tegen zichzelf. „Het is net zo als de Baron zei: „Een deur kan wel dicht waaien, maar niet op slot waaien! En als er wél een deur ergens op slot waait, dan deugt

er iets niet! Maar wát deugt er niet? Ja, als ik dat wist dan wist ik ook wel, waarom deze deur wél op slot waaien kan! Dat zijn gedachten; die in hetzelfde kringetje ronddraaien: weet je het één, dan weet je ook het ander...” Toen werd Jochem Jofels aandacht plotseling getrokken door geluiden. „Aha!” dacht hij, „die geluiden, die Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe ook gehoord heeft, natuurlijk! Wat zouden dat zijn voor geluidjes? Ik

geloof, dat ik het weet! Ik denk dat daar achter die gesloten deur gesjouwd wordt met kisten, pakken en dergelijke dingen en ik meen dat ik nu hoor rollen met vaten!”

Hij sloeg zich met zijn hand op zijn voorhoofd. „Wat stom van je, Jochem, dat je niet wát vlugger bij die deur was! Dan had je gewéten wát er achter gebeurde! En nu weet je eigenlijk nog niets!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„**M**AAR nu weet ik wat!” riep Jochem Jofel ineens uit. „Daar staat een geweer! Dat moet ik juist hebben!” En hij wees naar een ouderwetse voorlader, die daar misschien al jarenlang vergeten tegen de muur stond geleund.

„Als er nu maar een kogel inzit!” dacht Jochem ongerust. „Want stel je voor!”

Hij greep het ding, dat dik onder de stof zat, met beide handen beet. „Of er nu een kogel inzit, weet ik niet zeker,” dacht hij. „Ik zie wel een beetje kruut zitten en een soort

steen, zou dat soms de kogel zijn? Verder lijkt het beestje me nog al verstopt, maar dat zal wel niet hinderen. Als ik er maar het slot van deze deur mee kan kapot schieten, dan is mijn doel bereikt! Dan kan ik tenminste zien, wat er achter die deur is! Want daar is het ten slotte om begonnen!”

Jochem legde het geweer aan de schouder.

„Ik weet wel niet precies, hoe het moet, met zo'n geweer, maar ik hoop, dat het zo goed is,” zei Jochem, terwijl hij in een heldhaftige houding ging staan. „Ik geloof

eigenlijk, dat je dit soort geweren helemaal niet aan je schouder moet leggen. Ik heb wel eens gehoord, hoe het precies moet, maar dat ben ik vergeten...”

Hij legde de vinger aan de trekker, ging een beetje voorover staan om de schok op te vangen en riep:

„Je geld of je leven, jullie daar achter die deur! Als hij niet dadelijk wordt geopend, schiet ik het slot stuk en dan is het voor jullie verantwoording! Ik tel tot drie! Eén... twee... drie!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM JOFEL had „Drie" gezegd en dus trok hij aan de trekker. Hij hoorde een oorverdovende knal, zag een enorme vuurstraal en een hoop rook en werd met kracht achteruit tegen de muur geslingerd. „Nou, nou," dacht hij bij zich zelf, „dat geweeetje heeft voor zo'n oud beestje een behoorlijke uitwerking! Ik denk dat er van die kelderdeur geen splinter meer heeld is! Wat een knal! Wat een lawaai! En wat een rook! Ik kan nog steeds niets zien! Het leek wel een Dikke Bertha!

Waar is dat geweer eigenlijk gebleven? Ik zie het nergens meer. Dat heb ik zeker, toen ik zo schrok van die klap laten vallen!" Toen de rook een beetje optrok, keek Jochem Jofel eens om zich heen. „Wat is dat? Wat kan dat zijn voor een vreemd stuk hout?" Hij raapte het op en bekeek het. „Dat lijkt wel de kolf van die voorlader, waarmee ik net geschoten heb!" Hij keek nog eens om zich heen en zag overal op de grond overblijfselen liggen van het ouderwetse schietwapen.

„Dat is ook wat!" zei Jochem Jofel. „Het hele geweer is kapot! Nou moet ik toch ook eens naar dat slot kijken, wat ik kapot had willen schieten! Ik vraag me af, wat daarvan terecht gekomen is!" De rook werd al een beetje dunner en toen Jochem Jofel zijn ogen eens goed inspande, zag hij dat de kelderdeur zelfs geen schrammetje opgelopen had. Hij zat nog net zo pot-dicht als een paar minuten geleden...

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

NA deze lawaaijige mislukking begon Jochem Jofel eerst goed na te denken. Hij ijsbeerde daarbij voor de deur, in het rond en trok een mistroostig gezicht.

„Ik moet te weten zien te komen, wat er zich achter die deur afspeelt!” dacht hij. „Ik heet toch niet Jochem Jofel, om me door de eerste de beste mislukking uit het veld te laten slaan! Maar de Baron had wel gelijk, toen hij zei, dat er hier vreemde dingen gebeuren! Dat geef

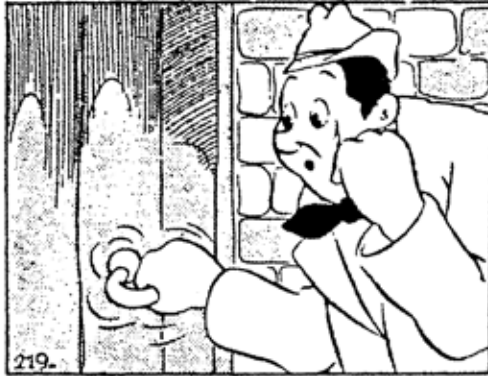
ik direct toe... Eerst die geluiden, die de Baron hoorde; dan het feit, dat het personeel van Baron Poeth tegen Brombeer zei, dat hij niet thuis was, terwijl hij er wel was; dan weer dat gekke schip, dat lichtseinen gaf terwijl er vanuit het kasteel teruggeseind werd; verder het verdwijnen van het schip... Ik weet het niet, maar ik geloof, dat er hier ontstellend gekke dingen voorkomen... En dan niet te vergeten, dat Sigor Sinister weer ontspant is! Ik heb een vaag voor-

gevoel, dat die met dit alles iets te maken heeft...”

Plotseling liep hij resoluut van de vreemde kelderdeur weg. „Ik ga den Baron waarschuwen”, dacht hij. „Al is het dan ook midden in de nacht! Dan moeten er maar een paar bedienden met me mee, om die deur open te breken! Maar we zullen er achter komen!”

Hij beklom het trapje, dat naar de hoger gelegen deur voerde, die op de hall uitkwam en stak zijn hand uit naar de klink.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

TOEN Jochem Jofel de klink te pakken had, bedacht hij plotseling, dat er hier weer iets vreemds was.

„Als ik me niet vergis, heb ik deze deur open gelaten, toen ik de kelder binnenging! Nu is hij dicht, dus dat heeft een ander gedaan!”

Toen be kroop hem een angstig voor-gevoel.

„Als deze deur nu ook eens op slot was! Dan zou ik me geen raad weten! Dan, zou ik haast wel ge-

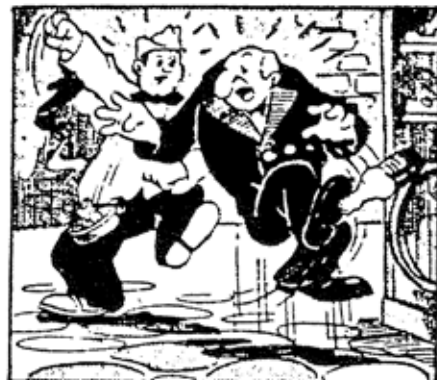
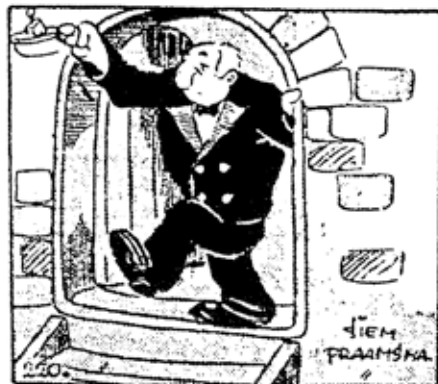
doemd zijn, de nacht in deze geheimzinnige kelder door te brengen... Niet dat ik bang ben, maar...” En, ja hoor, net zulk werk. Jochem Jofel probeerde de klink om te draaien, maar het was niet nodig. Ook deze deur was afgesloten!

„Nou begrijp ik er niets meer van”, zuchtte Jochem Jofel ontmoedigd, terwijl hij op de onderste tree van de trap ging zitten en zijn langwerpige hoofd op zijn linkervuist steunde. „Dit gaat zelf een Jofel-

verstand verre te boven! Maar ik zal toch van de nood een deugd moeten maken. Ik kan toch moeilijk midden in de nacht herrie gaan schoppen en iedereen wakker maken, alleen omdat ik uit deze kelder wil! Dan zal ik maar een zacht muurtje opzoeken om me tegenaan te vijen...”

Je ziet: Jochem Jofel is een man, die niemand graag overlast aandoet, als het niet dringend nodig is...

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

ER gebeurde die nacht niets bijzonders meer en Jochem Jofel kon ongestoord van zijn slaap tegen het „zachte Muurtje” genieten. Hij hoorde geen vreemde geluiden meer en sliep net zo lekker, alsof hij in zijn eigen lekkere donzen bed lag. Och, als je veel gereisd hebt en veel van de wereld gezien, dan neem je het in de regel zo nauw niet.

Jochem Jofel werd de volgende morgen al vroeg wakker door een gerucht. Hij hoorde dat de kelderdeur

werd opengedaan en zag meteen een klein, wapperend lichtje boven aan het trapje verschijnen.

„Laat ik op mijn hoede zijn,” dacht Jochem. „Misschien is het wel iemand, die met al deze gekke dingen iets te maken heeft, of er in ieder geval iets van af weet!”

Hij stond, zonder geluid te maken, voorzichtig op en sloop op den niets vermoedenden Zacharias — den huis-knecht — toe.

Zacharias stond inmiddels in zichzelf te mompelen.

„Ik zal vandaag maar eens vroeg beginnen om de champagne van den

Baron in het ijs te zetten,” zei hij, „want gisteren heb ik een standje gehad, dat het niet koud genoeg werd opgediend. Zo, dit is wel een geschikt flesje.”

Hij haalde de fles uit het rek en liet hem toen meteen van schrik uit zijn handen vallen. Want achter hem klonk een stem, een boze stem, die zei:

„Zo, mannetje! Jij hebt me dus de hele nacht in deze akelige kelder opgesloten! Jij bent zeker ook de man, die deuren op slot laat waaien niet? Ik zal je krijgen, kereltje! Reken maar!!”

Jochem Jofel als detective

„Ik geloof niet, dat ik weet, wat u bedoekt”, sprak Zacharias, een beetje bang geworden. „Mag ik eerst weer even de kaars aansteken? Het is hier zo donker! Bent u niet meneer Jofel, die hier loeert?”

„Dat ben ik”, zei Jochem Jofel, „en die kaars mag je aansteken voor mijn part, maar probeer niet te ontvluchten of me aan te vallen, want ik ben op mijn hoede geloof dat!”

„Ik wil u helemaal niet aanvallen en waarheen zou ik nu moeten vluchten?” vroeg Zacharias bedeesd, toen hij de kaars weer aangestoken had.

„Hoor eens hier, ouwe, heer,” zei Jochem Jofel, ik weet niet of je er iets mee te maken hebt, maar er gebeuren hier vreemde dingen. Héél vreemde dingen, begrijp je? en die vreemde dingen ben ik aan het onderzoeken! En daarom moet je me op een paar dingen antwoord geven. Ten eerste: heb je een sleutel van die achterste kelderdeur? Dat is zo'n vierkante lage deur, helemaal achteraan in de kelder. Heb je die?”

„Dat zou ik u zo uit m'n hoofd niet kunnen vertellen”, antwoordde Zacharias. „Er zijn zo verschrikkelijk veel sleutels en ik kom daar eigenlijk nooit. Dat is meer

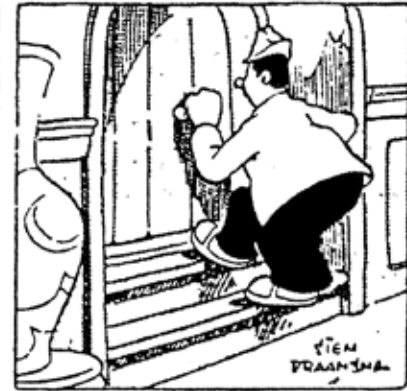
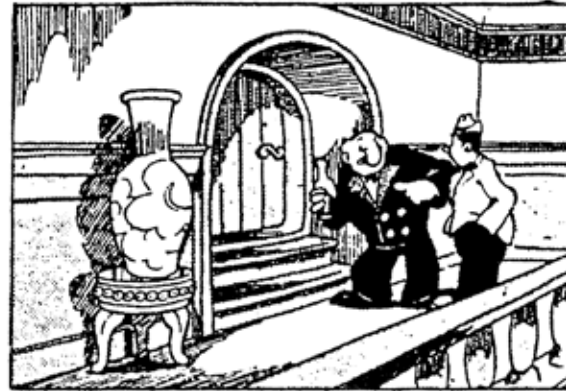
een terrein voor lagere bedienden, begrijpt u?”

„Begrijpen doe ik het niet, maar dat het zo is, neem ik direct aan”, zei Jochem Jofel. „Maar dan moeten we dadelijk gaan zoeken naar die sleutel, want die moet ik binnen een kwartier hebben!”

„Ja, maar... eh...” zei Zacharias aarzelend. „Ik moet eerst even een fles champagne in het ijs zetten, anders wordt de Baron erg boos!”

„Niks met den Baron te maken”, vond Jochem Jofel. „Vertel hem maar uit mijn naam, dat warme champagne veel lekkerder is dan kouwe...”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„ER is hier een kamertje, waarin een kast met duplicaat-sleutels staat”, vertelde Zacharias. „Als u even mee wilt lopen, zal ik het u wijzen en dan kunt u zelf de sleutel uitzoeken, die u hebben wilt.”

„Oké”, zei Jochem Jofel, „maar als ik merk, dat je me voor het lapje houdt, laat ik je onmiddellijk ontslaan door den Baron, geloof dat!” „Ja, meneer” zei Zacharias onder de indruk.

Ze kwamen nu in een gang die wat

lager lag, dan de kamers, die er op uitkwamen.

Dit is hem, meneer Jofel”, zei Zacharias. „Zal ik u maar voorgaan?”

„Niet nodig”, vond Jochem Jofel. „Je wordt tot zover bedankt. Ik heb je diensten nu niet meer nodig. Is deze kamer niet op slot?”

„Nee, meneer Jofel, nooit!”

„Nou, ga dan je champie maar in het ijs zetten. En vergeet niet den Baron de groeten van me te doen. Dag, Zacharias!”

Zacharias mompelde een groet en

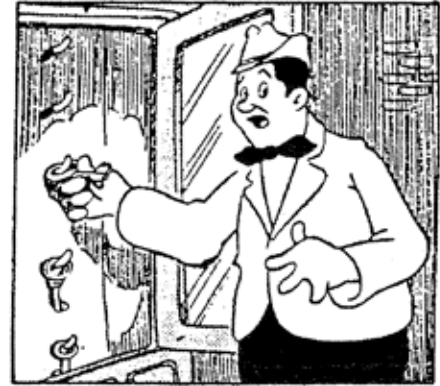
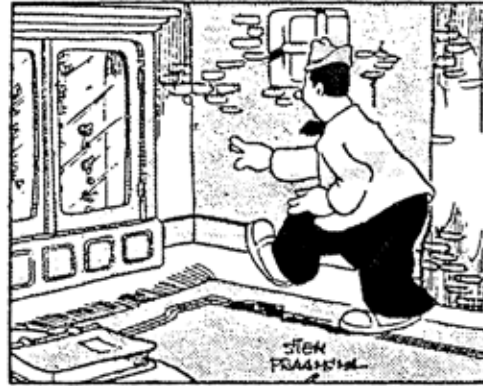
slofte de gang weer uit, terwijl hij zijn hoofd schudde over die vreemden meneer Jofel.....

De vreemde meneer had inmiddels de kruk omgedraaid van de deur van het kamertje.

„Als ik eerst die sleutel maar eens in mijn bezit heb, dan ga ik na het ontbijt wel kijken, wat er achter die deur is in de kelder”, besloot Jochem Jofel bij zichzelf. „Maar laat ik nog maar even voorzichtig zijn, want je kunt nooit weten....”

Hij deed de deur op een klier open...

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM Jofel stapte dus voorzichtig met één been de kamer binnen en keek eerst omzichtig alle kanten heen, voordat hij ook zijn andere been binnen waagde te trekken. „Ik geloof dat de kust veilig is” mompelde hij. „Ik moet die sleutel in mijn bezit zien te krijgen en niemand mag weten, dat ik hem heb! Die ouwe Zacharias zal zijn mond wel houden, denk ik...”

Er was niemand in het kamertje te zien en Jochem Jofel stapte opgewekt en snel op het sleutelkastje toe.

„Ziezo! Nu gauw het deurtje open en... even kijken... deze is het geloof ik... er staat ten minste bij: kelderdeur lnks achteraan... ja, die moet ik hebben...”

Hij luisterde eerst nog even aandachtig of hij geen verdachte geluiden hoorde op de gang en pakte

toen geruisloos de sleutel van het haakje.

„Zo, dat is gebeurd” zei Jochem met een zucht van verlichting, terwijl hij het grote ijzeren voorwerp in zijn zak liet glijden.

„Als die gekke deur nou nog eens dichtwaait, kan ik hem tenminste open maken! En nu ga ik me eerst eens wassen en scheren, want ik voel me niks lekker na zo'n nacht in die vieze kelder...”

Jochem Jofel als detective

224

„Ollaboïlla“, zei Jochem Jofel, „dar ben ik van opgefriest! Lekker gewassen en geschoren..... Ik voel me weer helemaal fit! En nu nog een flink stuk wandelen! Nieuw is zo goed voor een mens als een eind wandelen voor het ontbijt! Daar blijft je gezond bij en jong en vrolijk! Een goed humeur is de beste dokter zeg ik altijd maar!“
Hij stapte welgemoed het rotspad af en floot er een vrolijk deuntje bij.

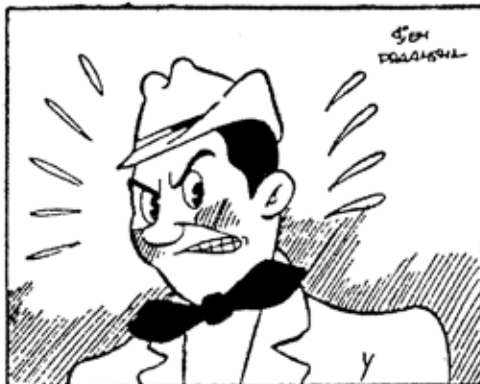

„Wat is het hier toch mooi...“ zei Jochem Jofel voor zich heen, toen hij even ophield met fluiten. „Die prachtige ongerepte natuur, waar maar zelden mensen komen en waar je niet ieder ogenblik het gevaar loopt, overreden te worden zoals in een grote stad.....“
De woorden waren nog maar nauwelijks zijn mond uit, of er verscheen om den hoek van het rotspad in de verte een kleine, maar zeer snelle zwarte auto. Deze kwam met een ontzaggelijke snel-

held op Jochem Jofel toeschieten en minderde heel geen vaart, toen hij vlakbij was. Integendeel, het leek er veel op, dat de chauffeur er plezier in had, Jochem aan het schrikken te maken! Want toen hij dichterbij kwam, en Jochem Jofel zover mogelijk aan de kant ging staan, om de auto te laten passeren, schoof deze brullend rakelings langs hem heen terwijl er aan de andere kant nog plaats genoeg was op de weg.....

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„**O**LLA-OLLA-OLLABOLLAA!”
steunde onze wereldreiziger,
die met knikkende knieën
het verdwijnende monster stond
zade te slaan.

„Dat scheelde maar een haartje!
Ik was er bijna geweest! Als ik een
centimeter te ver achteruit was ge-
stapt, was ik in de...eh pei...eh...
som, hoe heet dat... in de peilloze
afdiepte gevallen, nee, gestort, dat
dinkt beter. Wie zou me dat koopje
geleverd hebben? Het moet wel
naast een gast zijn van Baron

Poeth want een ander heeft op dat
pad niets te maken. Het leidt alleen
maar naar het kasteel van den
Baron...O, wacht eens even... Dat
zou best dat neefje van Baron Poeth
kunnen zijn. Die zou vandaag terug
komen, had de Baron gezegd... René
de Porte Monnee... Smuigh tot Huy-
ghelaere, hm, een vreemde naam...
Maar alles is even vreemd hier. Ik
heb, zolang ik hier ben en dat is
net een halve dag en een nacht, nog
niets anders dan vreemde dingen
gezien en meegemaakt!”

Jochem Jofel had heel geen zin
meer om te wandelen. Zijn knieën
knikten nog een beetje na en hij
besloot maar, terug te keren om
te ontdekken, wie zo onvoorzichtig
was geweest om het kostbare leven
eens Jofels dusdanig in gevaar te
brengen.

„Dat zal ik dien roekelozen chauffeur eens danig onder het oog brengen,” besloot hij. „Ongehoord!! Verregaand brutaal!! Treurig is het!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

TOEN Jochem Jofel in de nabijheid van het kasteel kwam, zag hij in de verte bij een zij-ingang reeds de zwarte auto, die hem een paar minuten geleden bijna in de afgrond gestort had, staan. „Nou zullen we eens zien, hoe de man er uitziet, die mij naar het leven stond!” mompelde Jochem, terwijl hij de deur openduwde. Nu, hoe hij er uitzag, zien jullie hier. Het was een jonge man, die in de gang stond te praten met Baron Poeth. „Ah, daar is Jochem Jofel!” zei Baron Poeth opgetogen. „Ik heb al

naar je laten zoeken, jonge man! Mag ik je even aan mijn neef voorstellen? René de Port Monnee Smuigh tot Huyghelaere! Dit is Jochem Jofel, waarde neef. Een beroemd naam, niet? Wereldreiziger en woudloper is hij en er is haast geen plekje op de hele wereld.....” „Ik meen, dat ik den Heer Jofel reeds eerder ontmoet heb!” zei René met een brede glimlach. „Zag ik U zoëven niet voorbijwandelen, toen ik met mijn auto op weg was hierheen?” „Inderdaad!” gromde Jochem Jofel.

„En het had maar een haartje gescheeld, of het was ook meteen de laatste kennismaking geweest! U gooide me met dat zwarte monster bijna van het rotspad af, weet U dat?”

„Ik ben mij van niets bewust!” antwoordde René met dezelfde brede glimlach. „Maar als het zo is, dan bied ik U vast mijn verontschuldigen aan!” Toen kwam er een bediende zeggen, dat het ontbijt klaar stond.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

DIRECT na het ontbijt sloop Jochem op onopvallende manier de kamer uit en spoedde zich naar de kelder.

„Nu zal het wel gauw opgelost zijn”, dacht hij, toen hij met de sleutel in het slot wurmde. „Wie weet, wat voor vreemde dingen ik hierachter allemaal vind! Misschien wel een overschot of een valsemuntersbende of een boterbonnetjesdrukkerij! Je kun van alles verwachten in dit oort oude kastelen. Ik heb wel eens oeken daarover gelezen..... maar at kan trouwens ook wel fantasie geweest zijn...want direct weten-

schappelijke werken waren dat. nu niet...”

Het slot ging gemakkelijk open en Jochem Jofel deed voorzichtig de deur open.

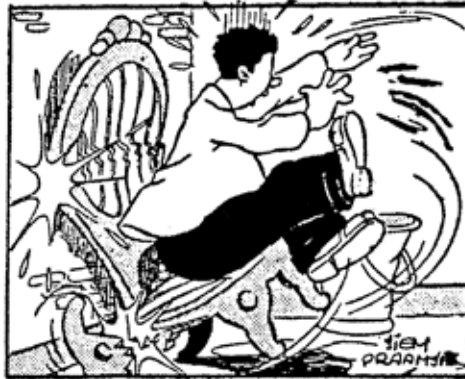
„Het is eigenlijk onvoorzichtig van me, om heel geen wapens mee te nemen!” vond hij. „Je weet ten slotte nooit, wat je in een avontuur als dit te wachten staat!”

Hij wierp de deur met een grote zwaai open en stapte naar binnen. Hij verwachtte in een flinke ruimte te zullen komen, waarin minstens een heel machine-geweer-arsenaal

in verstopt was. Maar dat viel bitter tegen.

„Alle broodjes met pekervlees zonder bon!” schrok Jochem Jofel. „Dit is alweer zoiets vreemds! Ik weet toch zeker, dat ik achter deze deur vannacht menselijke geluiden heb gehoord! En als ik nu zo eens rondkijk, lijkt het wel, of hier in geen jaren mensen zijn geweest! Te oordelen naar al die ouwe rommel, die hier staat opgeslagen, zou een normaal mens tenminste denken, dat dit de meest vergeten plek van het hele kasteel moet zijn!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOACHEM JOFEL zuchtte eens diep en keek peinzend naar een heel oude stoel, die in de hoek van het kleine vertrekje stond en die met spinnewebben aan de muur vastgemaakt scheen.

„Hier klopt iets niet,” dacht Jochem. „Die stoel, bijvoorbeeld, is zeker al in geen maanden van zijn plaats geweest. Hoe komen anders al die spinnewebben daar?”

Hij slofte op de stoel toe en ging er op zitten. De bejaarde zetel kraakte n al zijn voegen, toen Jochem met zijn omvangrijk lichaam er op plaats

nam, maar dat merkte Jochem niet. Hij was veel te veel in gedachten verdiept.

„Kijk,” zei hij zachtjes. „Dit is een klein vertrekje van misschien vijf bij drie meter. Het is in ieder geval veel te klein voor alle geluiden, die ik er vannacht heb vernomen. Want er werd met kisten en vaten gesjouwd en grote pakken! Dat kan hier niet!! En dan zouden er ook niet zoveel spinnewebben...”

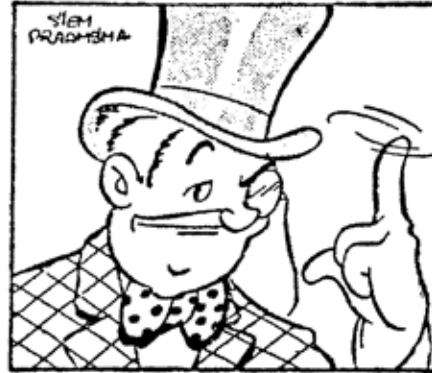
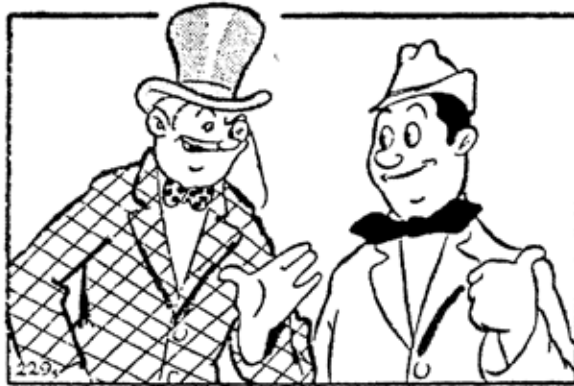
Hier eindigde de gedachtengang van Jochem Jofel abrupt. Enfin, je ziet zelf wel, wat er gebeurt. De stoel

was al erg oud en het was hem dus niet zo erg kwalijk te nemen, dat hij onder de last van het enorme lichaam van Jochem Jofel de geest gaf. De laatste zat even later nogal dwaas te kijken, toen hij plotseling een stem hoorde.

„Goeden morgen, meneer Jofel! Wat voert U reeds zo vroeg uit in dit onderaards gewelf? Ik hoorde enig lawaai en toen ben ik ook maar afgedaald. Ik dacht, misschien kom ik het kasteelspook wel tegen of zo iets!”

Het was neef René.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

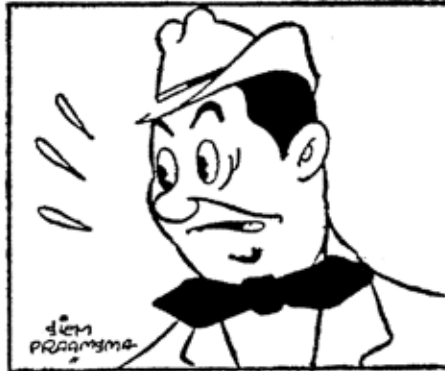

HILT was dus René de Port Monnee Smuigh tot Huyghelaere, die Jochem Jofel kwam opzoeken, toen hij juist in zo'n betamelijke positie verkeerde. „Wat ik hier doe?” zei hij, terwijl hij lachte als een boer met kiespijn, „ik...eh...zat op deze stoel enne... ja, toene... brak er een poot af, hé? En toen viel ik! Nogal duidelijk, geloof ik!” „Zo zo,” lachte René, „en wat kwam u hier dan wel doen, als ik vragen mag? Het is hier toch een gekke plaats, om te gaan uitrusten op een oude vermoilde stoel, nietwaar? Terwijl buiten de vogeltjes het hoogste lied uitjubelen en het zonnetje heerlijk schijnt, zit u in een donkere kelder op een stoel, die mis-

schien al in geen vijftig jaar gebruikt is!” „Ja...” begon Jochem Jofel aarzelend „dat zal ik u vertellen. Er gebeuren hier in deze kelder de laatste tijd nogal...eh...rare dingen! En nu ben ik aan het onderzoeken, wat daar achter zit, begrijpt u?” „Wat voor rare dingen zijn dat dan?” vroeg neef René belangstellend. „De Baron vertelde me ook al van die vreemde verhalen, waar ik niets van geloofde, maar nu u ook al vreemde dingen hebt meegemaakt, begin ik toch nieuwsgierig te worden!” Jochem Jofel vertelde alles wat er die nacht was voorgevallen en René luisterde aandachtig. En aan het

einde van het verhaal zei hij: „Ja, meneer Jofel, dat zijn inderdaad vreemde dingen! Maar als u nou denkt, dat u die geluiden hoorde, dan hoeft dat toch ~~nee~~ speciaal in dit kleine kamertje gebeurd te zijn? Wie weet, hoeveel geheime gangen zich niet achter deze gewelven bevinden...!” „Dát is een idee!” riep Jochem Jofel uit. „Ik ga direct proberen, of er niet de een of andere draaibare muur te vinden is!” Zo gezegd, zo gedaan. Een ogenblik later stonden Jochem Jofel en René samen de muur te bekloppen, om te horen of het niet ergens hol wilde klinken...

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„Ik heb niets gevonden”, zei neer
 „René na een half uur kloppen
 zonder ophouden. „U mis-
 schien?”
 „Ik ook niet”, mompelde Jochem
 Jofel kwaad. „Maar ik weet toch
 zeker, dat ik die geluiden gehoord
 heb! En ik weet ook zeker, dat die
 geluiden niet hier in dit kleine hokje
 gemaakt konden worden!”
 „Weet u wel zeker, dat u alles niet
 gedroomd heeft?” vroeg René met
 zijn gewone brede grijns. „Ik begin

nu te geloven, dat u mij voor het
 lapje houdt!”
 „Ik houd u niet voor het lapje” zei
 Jochem Jofel nijdig. „Ik weet zeker,
 dat ik het niet heb gedroomd! Dacht
 u soms, dat ik hier voor de aardig-
 heid op muren ging staan kloppen?”
 „Ik weet natuurlijk uw liefhebberijen
 niet!” zei René. „Je hebt zulke gek-
 ke mensen op de wereld, dat een
 murenklopper er nog best bij kan!”
 „Ik hoor niet bij het soort „gekke
 mensen””, zei Jochem Jofel boos,

terwijl hij met nijdige stappen de
 kelder uit beende. „Ik ben Jochem
 Jofel, wereldreiziger en woudklopper
 en als u denkt, dat ik gek ben, dan
 zegt u het maar!”
 „Ik zeg niet, dat u gek bent!” ant-
 woordde René onder de indruk en
 hij stapte, zwaaiend met zijn stokje,
 achter den kwaden Jochem aan. En
 terwijl Jochem Jofel nijdig voort-
 stapte kreeg hij plotseling een idee.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

Jochem Jofel kreeg dus een idee en wat dat was, zien jullie hier. „Als er geheime onderaardse gangen bestaan”, dacht hij bij zichzelf, „zullen die wel ergens in een oud boek over dit kasteel opgetekend staan. Ik moet zien, in het archief te komen en alle boeken door snuffelen, die op het bouwen van dit kasteel betrekking hebben”. En dus klom hij even later tegen een gammel trapje op dat naar een galerijtje voerde, dat boven de bibliotheek van den Baron gelegen was. Hij begon direct op te zoeken, wat hij nodig had en vond na enig zoeken diverse boeken, die er op wezen, dat er inderdaad geheime gangen onder het

kasteel liepen of althans gelopen hadden.

„Hier” zei Jochem Jofel. „Hier staat: In de vijftiende eeuw werd het kasteel bewoond door Jan Bangh van Boetinghe, die er zijn beroep van maakte schepen op zee aan te houden en te plunderen! De goederen, die hij op deze wijze verkreeg, werden vermoedelijk verborgen in een onderaards gewelf, waarvan echter niemand ooit heeft kunnen uitvinden, waar het zich bevond...

Deze Jan Bangh van Boetinghe werd in de wandeling genoemd: Roofridder Jan... En hier: De gangen, waarvan in hoofdstuk 5 sprake is, zijn vermoedelijk dicht-

gemetseld. De bouwer van deze gewelven, die de etige was, die het bestaan ervan kende, verdween spoorloos en is sindsdien niet meer teruggevonden... Er zijn sindsdien nog wel onderzoekingen gedaan maar altijd zonder resultaat...”

De kast, waarin de boeken stonden; die op dit onderwerp betrekking hadden, was bijna helemaal leeggehaald door onzen vriend Jochem Jofel, maar nog steeds had hij niet gevonden, wat hij zocht.

„Dat die gangen bestaan, weet ik nu wel. Maar waar ze lopen, dat wil ik weten!” zei Jochem. „Als ik dat niet weet, heb ik er nog niets aan!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„EN wat is dit voor een boekwerk?” vroeg Jochem Jofel zich af, terwijl hij een in rood leer gebonden boek ter hand nam, dat er erg duur uitzag.

„Hè? Dat heeft niets met het bouwen van dit kasteel te maken! Wat doet een boek: „De Conste van het Thoeback-suyghen” nu tussen al deze werken over de bouwrij van dit kasteel? Vreemd! Toch eens kijken, wat daarin staat! Ik benieuwd, wat er voor kunst aan is om een Rhodesia in rook te doen op-

gaan. Waar die mensen vroeger al geen tijd voor hadden om een dik boek over te schrijven!”

Jochem ging op een gemakkelijke manier over het hekje hangen en begon zich de theorie van het roken eigen te maken. Het hekje was echter al een oud hekje en het wankelde enigszins onder de druk van het flinke lichaam van onze leergierigen Jofel. Plotseling dan ook, toen hij nergens op verdacht was, gleed het boek uit zijn vingers.

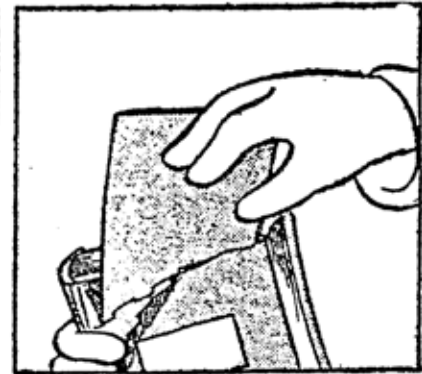
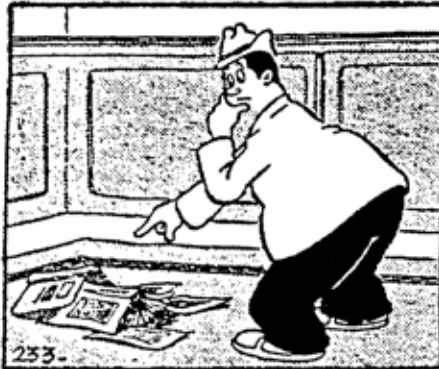
„Ollabölla! Dat dure boek!” schrok

Jochem Jofel, terwijl hij nog pogingen deed, het voortvluchtige werkje te achterhalen. Het baat echter niets; fladderend en flapperend waaide het naar beneden en kwam na een val van zes meter met een plof op het tapijt terecht.

„Tjonge-jonge”, mompelde Jochem, en hij veegde bibberend zijn klamme voorhoofd af. „Dat kan me nog een slordige duit kosten! En wat zal Baron Poeth boos zijn, dat ik een van zijn mooie, dure boeken heb vernield!”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

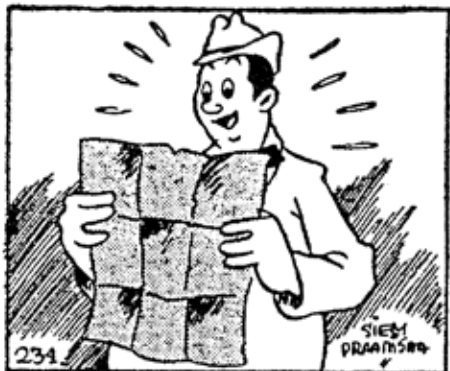
TOCHEM Jofel klom, zo snel als zijn korte beentjes zijn dikke lichaam het verplaatsen toelieten, naar beneden. „Oei-oei!” zei hij, toen hij bij de ruïne van het eens zo mooie boekje was aangekomen. „Helemaal verscheurd en geknoeid! Daar is niets meer mee te beginnen! Wat nu?” Hij raapte het op en probeerde het weer, zo goed en zo kwaad als het

ging, in elkaar te schuiven. „Nee, het is hopeloos”, zuchtte Jochem. Ik zal het maar naar een goeien boekbinder brengen, want de kaft is ook helemaal gescheurd. De vellen hangen erbij!” Toen viel zijn oog plotseling op een stuk perkament, waarvan een klein stukje te voorschijn kwam tussen het karton en de gescheurde roodleren band.

„Wat is dat?” zei Jochem verbaasd. „Dat hoort daar vast niet thuis! Daar moet ik het mijne van hebben!” Hij griste het perkament er uit en vouwde het open. „Ik heb een gevoel, dat dit stuk perkament iets heel belangrijks is!” zei Jochem Jofel. „Iets zéér belangwekkends!”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

MET vingers, die trilden van emotie, vouwde Jochem Jofel het stuk perkament open en direct verhelderde zijn gelaat. „Aha!” zei hij zachtjes. „Dit is het, wat ik zoek! Zoekt en gij zult vinden, staat er ergens in een dik boek!”

„Beschrijvinghe eener onderaertse Gange gebout in opdracht van den Heere Ridder Jan Bangh van Boetinghe” stond er boven in oud-Hollandse hoofdletters.

„Tjonge, dat is toeval!” zei Jochem Jofel. „Dat ik dat nu juist vinden moest! Maar ja, daar ben ik ten slotte Jochem Jofel voor! Eerjs kijken, wat die ouwe aannemer te vertellen heeft over die onderaardse gang!”

„In den Jaere onsen Heeren

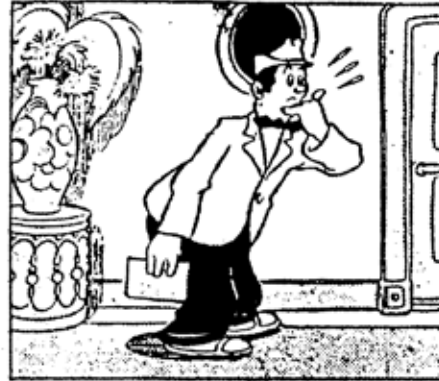
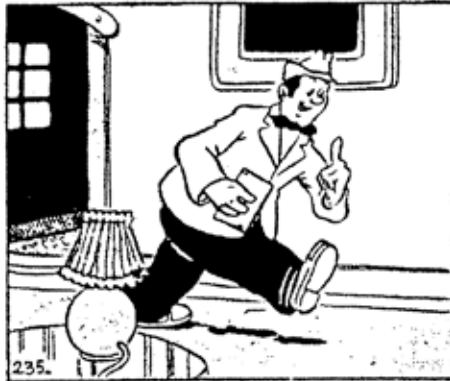
MCCLXXII (veertienhonderd twee en zeventig, rekende Jochem uit) heb ick, Joannes Gerardus Henrixszoon Bouwer, eene opdracht gekreeghen van Heer Jan Bangh van Boetinghe, om te bouwen eene onderaerdse Gange onder zijn kasteel, dat geleyck bekendt is geleeghen opte rotsen aen de See naeby de vleck s'Luymich-Damme. (Dat moet Sluimerdam zijn, dat kan niet anders, dacht Jochem.) Nae Ridder Jan (oock genaemt Roofridder Jan, omdat hij pleeght uytevaeren ende schgeepen aenthouden, en deselve plundert en verbrant, sodat hy een gedugt Heer gelt) gesegt te hebben de Preise voor dat gedoente, stemde hij daedelick toe. Ick hebbe daeraen gewerckt één Jaere ende seventyn weecken, geheel alleenlyck, dat Roofridder Jan my niet en toestont, daer-

by andere werckcluyden te laeten wercken. Toen de tyt daer was, dat de Bedoeningh ghereet was, liet Roofridder Jan my ontyeden, om te segghen, dat ick met niemant spreekken soude oofver dese dinghen. Gesien dat ick bevreest werde voor Ridder Jan, ben ick gevloten van dese Plaats raedat ick desen Epistel in een Boeckwerck, in eene Kast hadde verstoocken. De Ingang van de Gange bevint sich inde achterste Celdar (kelder) inde Rechtse Wandt. Dese wort bewooghen door een Hefboom in de Vloer. De twintigste Steen van links en dan tyn naar achter.....

Jochem las niet verder. „Hier is het geheim!” riep hij enthousiast uit en maakte een lichtsprong.

(Wordt vervolgd)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

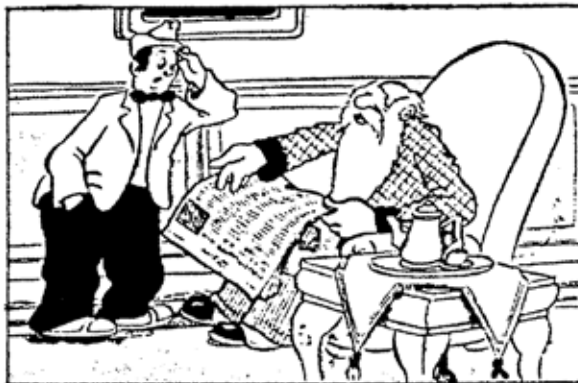
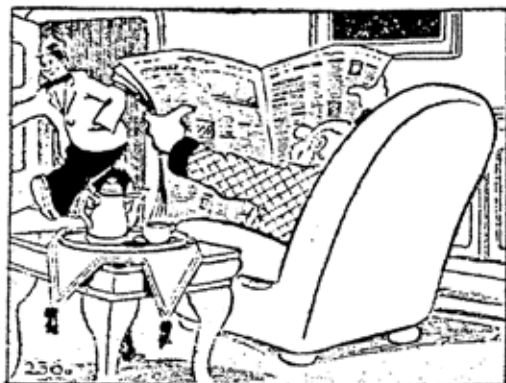
„DIT moet ik eens gauw aan Baron Poeth laten lezen!” dacht Jochem Jofel, terwijl hij met grote passen de bibliotheek uitbeende.
„Dat zal hem wel bijzonder interesseren! En die rare neef van hem ook! Dan kan-ie meteen eens zien, dat ik niet heb staan dromen daar in die kelder! Malle Smuigh van

Huyghelaere! Ofschoon.....” Jochem stond plotseling met een ruk stil en keek een paar ogenblikken glazig voor zich uit.
„Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Het is natuurlijk ook heel best mogelijk dat neef Smuigh drommels goed op de hoogte is met het bestaan van die gangen! En dat ie weet, waar ze lopen ook! En

misschien weet de Baron het zelf ook wel!: Weet je wat je doet, Jochem? Je stopt dat pampieren briefje nog even veilig in je binnenzak en je gaat eerst nog maar eens op je gemak onderzoeken, of die onderaardse dingen er nog steeds zijn!” Hij voegde de ~~wa~~ bij het woord.

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM Jofel had dus het belangrijke stuk perkament in zijn binnenzak gestopt en stapte even later de zitkamer van Baron Poeth binnen. De Baron was in een gemakkelijke stoel gezeten en las het ochtendblad, onder het genot van een kopje koffie, dat naast hem op een vierkant tafeltje stond.

„'t Is toch wat!” hoorde Jochem Jofel den Baron mompelen. „Hoe is het mogelijk! In deze tijd!”
„Wat is er aan het handje, Baron Poeth?” vroeg Jochem Jofel beleefd.

„U vraagt zich af, wat er niet mogelijk is in deze tijd? Vraag liever, wat er wél mogelijk is! U bedoelt zeker die grondwet, niet? Ja, dat is een beetje vreemd geval naar och..... een vergissing is ten slotte menselijk, nietwaar?”

„Ik weet niet wat je bedoelt met die grondwet, Jochem Jofel,” zei de Baron. „maar moet je dit eens lezen!”
Jochem keek.

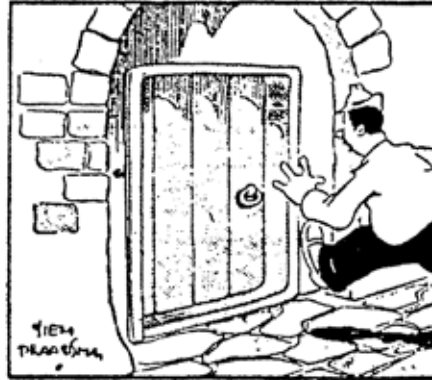
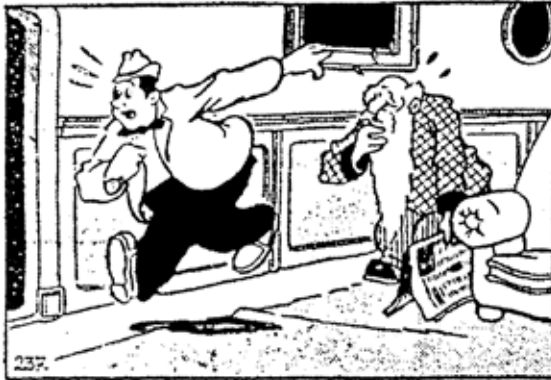
TERUG NAAR DE MIDDELEEUWEN? stond er met groote letters

boven een flinke rij kolommen. En daaronder weer, met iets kleinere letters: **GROOT VRACTSCHIP LEEGGERSOED OP VOLLE ZEE!** En daaronder weer: **KAPITEIN EN BEMANNING MERKTEN NIETS!** Jochem Jofel, snakte plotseling naar adem.

„Als dat niet toevallig is! Ik heb net over zeeroverij zitten lezen! Dat heeft vast en zeker iets met elkaar te maken!”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

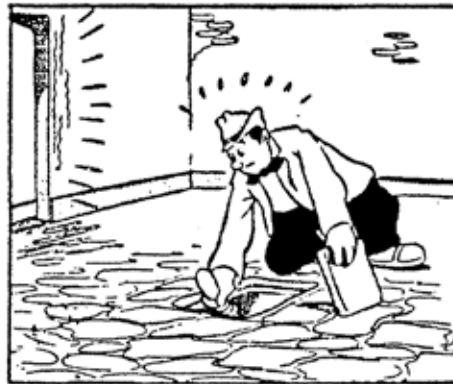
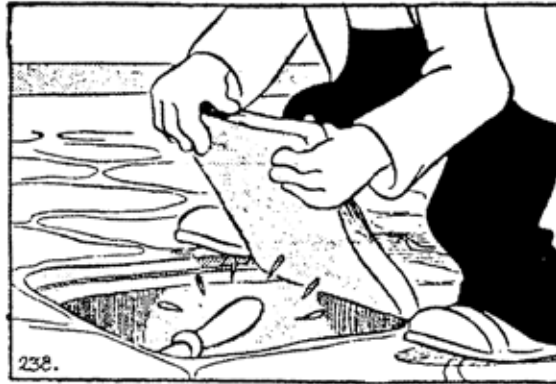
BARON Poeth bleef verbaasd achter, toen Jochem Jofel na de krant te hebben ingezien, als een pijl uit de boog wegrende. „Asjemenou” mompelde de beduusde Baron, „Ik schijn hem aan het schrikken gemaakt te hebben! Hij houdt misschien niet van rovers!”

Jochem Jofel holde intussen verdede „Nu wil ik zekerheid hebben!” hijgde hij. „En wel meteen! Ik wil nu weten, wat er in die kelder is! Ik ga direct in die onderaardse gang kijken. Ik weet immers, hoe ik er in moet komen?” Hij holde door, tot dat hij in het

kleine hokje was, waar hij die morgen door de ouderwetse stoel zakte. „En nu de papieren..... hier..... twintigste steen van links en dan tien naar achter..... dat is een losse steen, die kan men optillen..... Dat moet deze zijn!”

(wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„Ik zie niets bijzonders aan deze steen,” zei Jochem Jofel tot zichzelf. „Hij ziet er riet zo uit als alle andere stenen. Maar laat ik er maar eens aan gaan wurmen.” Jochem greep het stuk vloer met beide handen beet en lichtte het met gemak op.

„Kijk eens aan! Hoe romantisch! Het lijkt wel een boek! Een gat met een echte hefboom erin! Die

moet ik natuurlijk overhalen en dan gaat er iets gebeuren. Nou, daar gaat-ie dan!”

Jochem Jofel greep de hefboom en duwde hem overstag. Hij hoorde een zacht gesnor, als van een wiel waar een gewicht aan hangt. En te zelfder tijd week een deel van de wand, dat als een deur werkte.

„Kijk, kijk!” zei Jochem Jofel bewonderend. „Pot voor meneer! Eén

hoeraatje voor die oude bunkerouwer! Dat had ik hem niet nagedaan! Hoe is het mogelijk, dat zo iets zo onzichtbaar ~~stelen~~ kan! Ik heb er niets van ~~gezien~~ en Neef René Smuiga ook niet! Maar die kan het natuurlijk ook wel geweten hebben, terwijl hij het niet aan mij vertellen wilde.....”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„JA, dat zal het geweest zijn, denk ik,” zei Jochem Jofel, toen hij nieuwsgierig door de zo pas ontstane opening binnen stapte.

„Neef René zal het mij niet hebben willen zeggen! Ik geloof vast, dat hij van het bestaan van deze gangen afweet!”

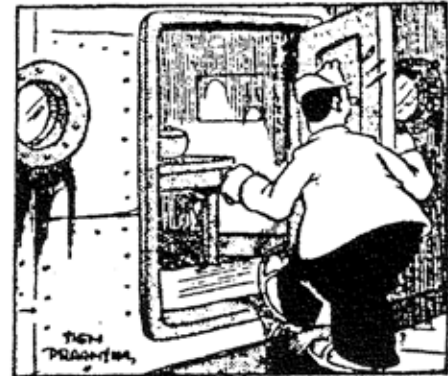
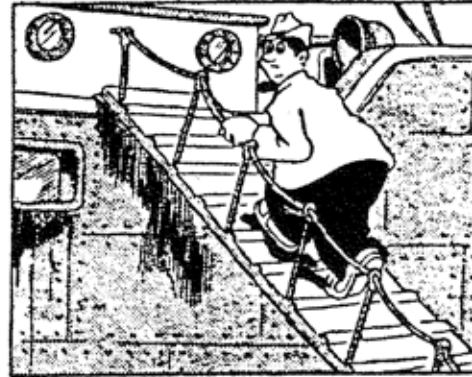
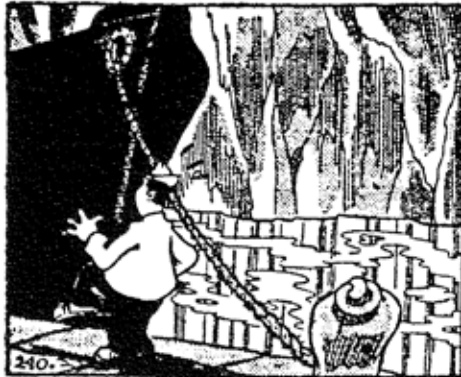
Jochem wandelde een trapje van zes treden af, waarna de gang direct een scherpe bocht naar links maakte. Hierna volgde een trap, die veel langer was en — als Jochem

Jofel zich goed herinnert — twee honderd drie en negentig treden telde. Na aldus een respectabel aantal meters gezakt te zijn, liep hij og een klein stukje recht uit en stond dan plotseling voor het einde van de gang. Hij keek voorzichtig om het hoekje en zag... een haven! Een hele complete haven met een schip en een hijskraan, een paar steekkarretjes en meer van dat spul, terwijl her en derwaats verspreid tonnen, kisten, balen en allerlei andere dingen lagen.

„Ollabella!” zei Jochem Jofel, „dat is niet mis! Dat is meer, dan ik verwacht had! Een haven met een echt schip! Maar hoe komt dat schip hier? Voor zover ik zien kan, ligt het rondom ingesloten door rotsen! Enfin, dat is een kwestie van later zorg. Eerst moet ik eens een kijkje gaan nemen daar!”

Jochem keek snel om zich heen, of er geen ongenodigde personen in de buurt waren, die zijn handelingen eens niet goed mochten keuren, en sloop de grot uit.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM JOFEL was dus de grot uitgesloopen en bewoog zich nu voort in de richting van het schip, dat daar rustig op het water lag, alsof het er in geen eeuwen vandaan was geweest.

„Het ziet er hier nu niet bepaald bedrijvig uit!” vond Jochem Jofel. „Maar dat schijnt tegenwoordig bij

havens meer voor te komen. Het zal me anders benieuwen, wat er aan boord van dat scheepje te zien valt. Laten we de loopplank maar eens „nemen”.

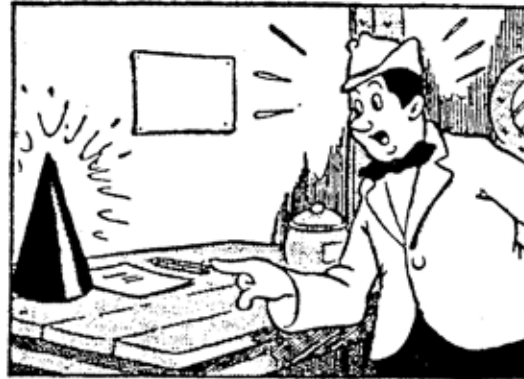
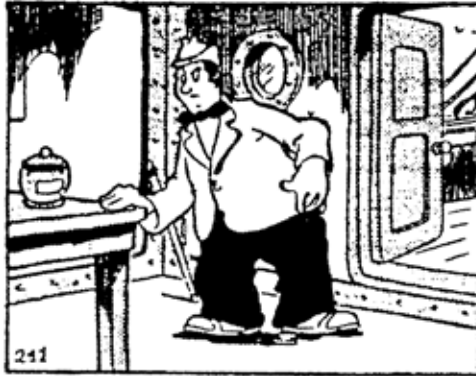
Steeds om zich heen kijkend, of hij geen levende wezens zag, klom Jochem Jofel aan boord.

„Het ziet er vrij modern uit”, zei

Jochem, rondkijkend. „Dat schip is zeker niet ouder dan een jaar of tien!” Dus ik denk niet, dat het het bootje van Roofridder Jan geweest zal zijn. Die gebruikte trouwens waarschijnlijk een zellboot!” Jochem deed op goed geluk een deur open en keek naar binnen.

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM JOFEL was een der scheepshutten binnengelopen en stond nog even te luisteren, of hij nog steeds niemand hoorde.

„Het is niet, dat ik bang ben”, sprak hij zachtjes, „maar je kunt tenslot- te nooit weten. Ik ben weliswaar een Jofel, maar ja, een ongeluk zit in een klein hoekje en als iemand me snapt, ben ik natuurlijk zuur! Ik geloof namelijk niet, dat deze on- deraardse haven voor betere doel-

einden gebruikt zal worden, dan die, welke Roofridder Jan nastreefde. En als dat zo is, ben ik natuurlijk een ongewenste pottenkijker!”

Hij deed nog een paar passen naar binnen en zag toen ineens een vreemd voorwerp op de tafel staan. „Wat is dat nou? Dat ding heb ik meer gezien! Waar en wanneer?” Hij pakte het zwarte glimmende, voorwerp van de tafel en bekeek het van dichtbij.

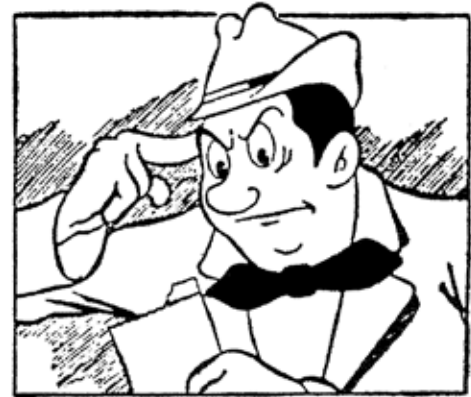
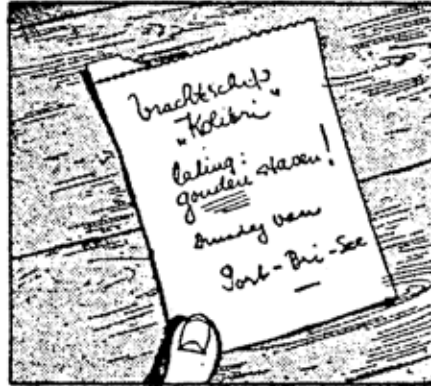
„Ik geloof niet, dat het iets met

scheepvaart te maken heeft”, dacht Jochem. „Maar waar heeft het nu wel iets mee te maken? Wat is het nou toch voor een waanzinnig ding?”

Hij draaide het om en bekeek het van binnen en van buiten. „Ai!!!” riep hij dan ineens zachtjes. „Ik weet het! Het is de hoed van ons aller vriend Sigor Sinister! En waar zijn hoed is, daar zal hij zelf ook wel in de buurt zijn!”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„EN wat is dit?“ Jochem greep naar een klein velletje bloc-note-papier, dat ook op de tafel lag. „Het lijkt me een soort interne mededeling! Daar heb ik wel niets mee te maken, maar ik zal toch maar zo vrij zijn, er even inzage van te nemen...“

„Vrachtschip „Kolibri“, lading: gouden staven! Dinsdag van Port-Bri-See“, stond er met schrijffletters op.

„Gouden staven...“, mompelde Jochem Jofel, „gouden staven... Dat is echt iets voor Sigor Sinister... die was altijd zo wild op goud maken... En als hij het niet maken kon, zou hij het wel gappen...!“

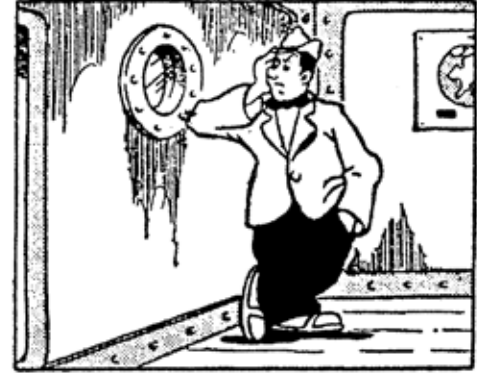
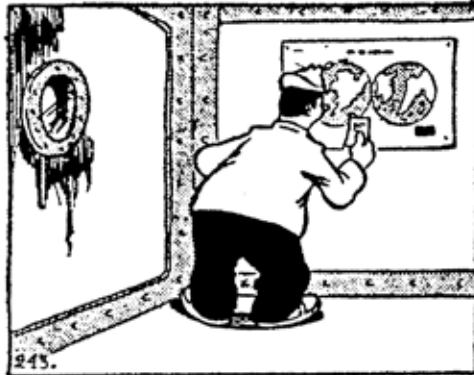
Hij bekeek het papiertje nog eens goed.

„Vrachtschip „Kolibri“, Dinsdag van Port-Bri-See... Wat is het vandaag...? Woensdag...! Is dus al een dag onderweg... Ik zou wel eens pre-

cies willen weten, wanneer de „Kolibri“ dan hier in de buurt kwam! Want Sigor Sinister gaat dat schip natuurlijk leegplunderen, dat is zo duidelijk als een noodvenster... En in dat geval moet een Jofel natuurlijk niet werkloos blijven toezien, maar dat met alle kracht en list, die in hem is, trachten te verhinderen! Dat is zo klaar als twee noodvensters!“

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM draaide zich om, en zag aan de wand achter hem een wereldkaart hangen.

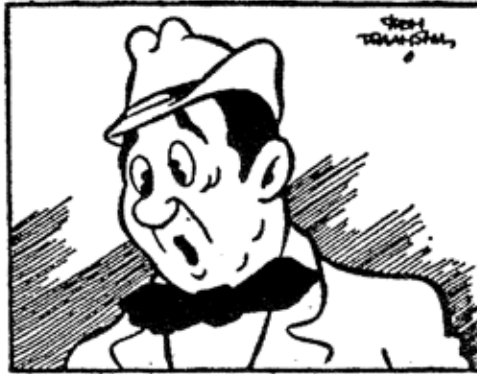
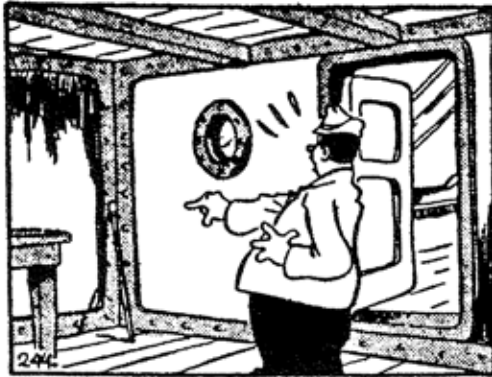
„Kijk, kijk! Een kaart! Gauw even opzoeken, waar Port-Bri-See ligt. O, hier! - Gisteren is de Kolibri! vertrokken, dus vandaag kan hij ongeveer hier zijn..., dan is hij morgen... 't jonge!! Hij kan morgen al

hier zijn, als er niets tussen komt! Dat wordt moeilijk! Ik zal tóch moeten ingrijpen, maar als ze me nu maar zo'n korte tijd laten...” Jochem Jofel ging op een gemakkelijke manier tegen de muur leunen en keek zonder iets te zien uit de patrijspoort. „Tja..., wat nu... hm, ja... Ik weet niet eens, hoe Sigor Sinister het wil

aanleggen om een schip te plunderen! Als ik dat nu wist, dan wist ik ook wel, wat ik er tegen moet doen! Al, Jochempie, laat nu je stompe hersens eens werken! Laat zien wat een Jofel-verstand vermag tegen een overmacht. Doe je best! Laat je hersens op volle kracht draaien!”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

TERWIJL Jochem Jofel daar zo stond na te denken over de manier, waarop hij Sigor Sinister en zijn eventuele bende onschadelijk zou moeten maken, viel hem plotseling iets op, dat hij nog niet eerder had gezien.

„O, kijk daar! Dat stokje!” riep hij, „Dat heb ik eerder gezien! Dat is het wandelstokje van Neef René! Jonge! Die heeft er dus ook mee

te maken! En dan te denken, dat ik hem in vertrouwen heb willen nemen over dat perkament! Terwijl René alles van deze gangen afwist!”

Jochem Jofel tilde het stokje op en bekeek het aandachtig.

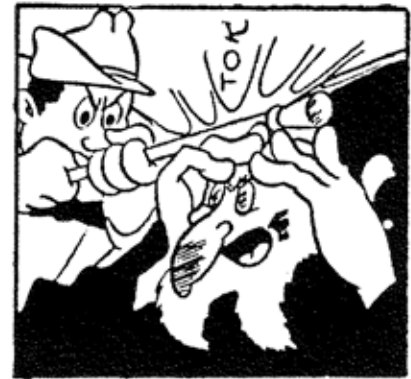
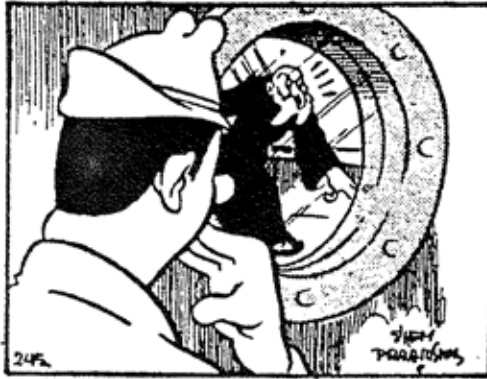
„Het is flink zwaar” vond hij. „Ik geloof nooit, dat gewone wandelstokken ooit zo zwaar zijn. In het bijzonder die knop! Het lijkt wel of er

lood in zit! Het lijkt geen twijfel, dat Neef René zich hiermee af en toe lastige mensen van het lijf houdt! Enfin, misschien kan het mij ook nog van pas komen. Ik zal het ten minste maar bij mij houden!”

Terwijl Jochem Jofel zo in zichzelf stond te praten, hoorde hij plotseling buiten op het dek een gerucht.

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM JOFEL hoorde dus een gerucht buiten op het dek. Hij draaide zich meteen om en keek door de patrijspoort naar buiten. „Oewie-ollabolla!” zei hij, sissend door zijn tanden. „Daar komt ouwe Sigor Sinister aan! Nou, ik kan niet zeggen, dat hij er door de tijden erg veel vriendelijker is gaan uitzien!” Sigor Sinister had het blijkbaar koud, want hij liep naar zijn hoed te zoeken. „Waar heb ik toch mijn hoofddeksel gelegd?” hoorde Jochem hem mompelen, toen hij dicht genoeg in de buurt was, om verstaan te worden,

„Nooit ofte nimmer vergeet ik mijn zo kostbare hoofd te bedekken, en juist nu, nu het enigszins koel is, vergeet ik het!”

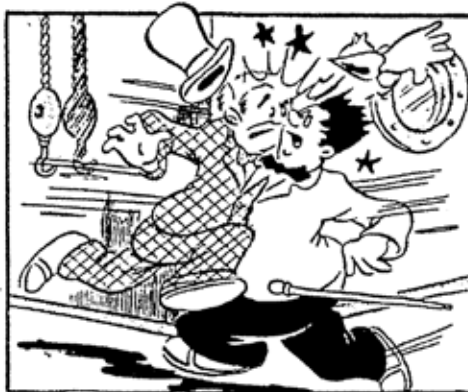
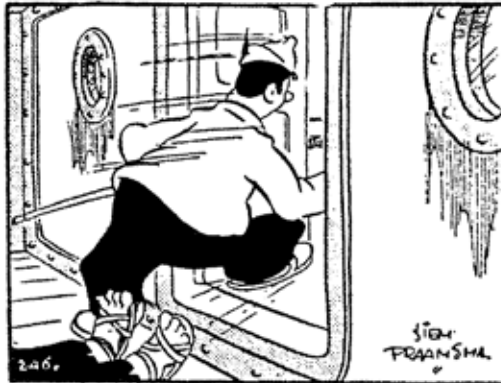
„Oei, oei,” dacht Jochem Jofel, die wel een beetje in de nesten zat. „Hij moet natuurlijk hier in de hut wezen! Dat kan niet anders! Hij loopt er trouwens recht op toe ook! Wat zal ik doen? Zal ik het wandelstokje van neefje René de Port-Monnee maar eens in de practijk brengen? Dat lijkt mij het beste, want niemand moet weten, dat ik hier aan boord ben geweest. Het lijkt dus het beste, den ouden heer Sinis-

ter een tikje op zijn o, zo verstandige hoofd te verkopen, vóórdat hij mij gezien heeft. Dan ga ik meteen daarna de politie waarschuwen, dat lijkt mij het beste!”

En hij voegde de daad bij het woord. Toen Sigor Sinister één stap naar binnen had gedaan, hoorde hij iets suizen en bracht allebei zijn handen naar zijn hoofd, om het te beschermen. Het hielp echter niet veel: hij hoorde een harde „tok”, zag een hoop sterren, strepen, ~~zonne~~ en manen en daarna werd alles even zwart als de plj, die hij droeg.

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„ZIEZO,” zei Jochem. „dat is gepiept!” Hij bekeek nog even het roerioze lichaam van Sigor Sinister, die daar vredig lag te slapen met een opkomende buil op zijn kale hoofd. „Ik houd eigenlijk helemaal niet van vechten, maar als het nu per sé móet... Hij was toch niet voor rede vatbaar geweest, moet je maar denken... En nu gauw naar de politie! Ik moet zien te verhinderen, dat Sigor Sinister die hele schuit met goud in de wacht sleept...”

Jochem Jofel stapte over Sigor heen en sprintte weg.

„Als ik nog, maar op tijd ben!” dacht hij angstig. „Er is best kans, dat die ouwe Sigor nog een paar handlangers heeft hier of daar...”

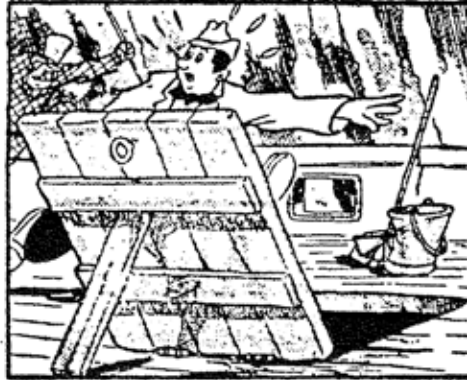
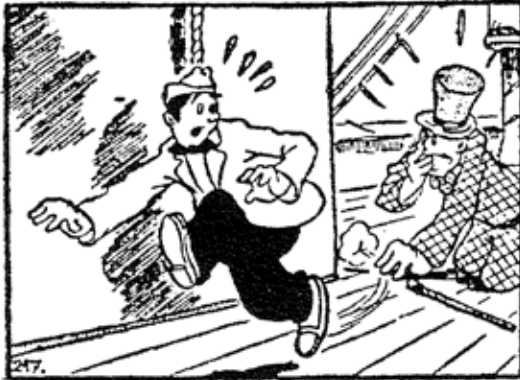
Hij rende de hoek om. Kom op, Jochem! Laat zien, wat je kan! Laat je niet kisten... Zorg, dat je nog op tijd...”

„Bengs!!!” Met een dreunende slag was Jochem Jofel tegen iemand opgebotst.

„Kun je niet uitkijken, waar je loopt, vatte ouwe Sigor Sinister?” hoorde Jochem tegen zich zeggen. „En waarom heb je zo'n haast?! We varen toch pas morgen uit? Enne... Asjemijnou!! Het is Sigorretje niet eens! Het is waarachtig Jochem Jofel, die vervelende pottenkijker!” Het was de stem van René de Port-Monnee Smuigh van Huyghelaere, die Jochem hoorde. En hij klonk erg beduusd.

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

RENE de Port-Monnee was dus een beetje verbouwereerd, en daar maakte onze speurder dankbaar en handig gebruik van, door meteen op te krabbelen en weer verder te rennen.

„Ollabolla!” dacht hij met een benepen hart, „dat komt slecht van pas!

„Dat zou me nog wel eens een lelijke stroop kunnen worden..... Ik moet

maken, dat ik hier snel vandaan kom! Zo gauw mogelijk!”

Hij holde in de richting van de loopplank, terwijl René de Port-Monnee hem beduusd na lag te kijken. Deze kwam echter ook spoedig weer bij zijn positieven en krabbelde eveneens overend.

Hij holde achter Jochem Jofel aan, die steeds angstig om liep te kijken. En, zoals dat gewoonlijk gaat in dit

soort verhalen, zag hij niet, dat er in de richting, waarin hij liep, een luik in het dek openstond om te luchten. En Jochem viel daar natuurlijk in. Alles werd zwart voor zijn ogen en op dat zwart verschenen allerlei mooie sterren, strepen en draaiende zonnen en manen. Toen zag hij een bliksemstraaltje en toen niets meer.

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

TOEN Jochem Jofel weer bij zijn positieven kwam, ontdekte hij dat hij opgesloten was in een klein kamertje, dat waarschijnlijk als cel was bedoeld. Het was slechts een paar vierkante meter groot en het enige meubilair, dat er in stond, was een kastje, waarop zich enig glaswerk bevond.

„Ollabolla!” steunde hij, en hij probeerde zich op zijn armen op te

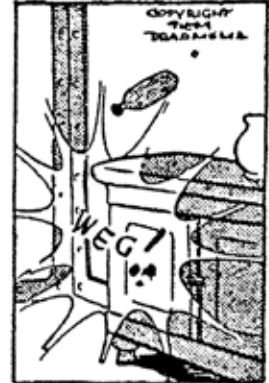
richten. „Ik geloof, dat ik een lelijke val gemaakt heb! Ik had m'n armen en benen wel kunnen breken! Maar hoe ik nu weer hier kom, is me een raadsel! Ik denk, dat Signor en René me hierheen getransporteerd hebben.”

Hij voelde aan zijn oog, dat opgezwollen was en dicht zat. Hij had een buil op zijn hoofd, zo groot als een kippenei en een dikke lip. „Hè,”

zel hij, zo goed en zo kwaad als dat ging. „Ik heb een tong als een taaie biefstuk van drie-vijftig. Ze mochten me wel eens wat te drinken geven... Ik geloof trouwens niet, dat hier een café in de buurt is... Wacht! Zou ik daar niet een beetje water kunnen vinden?”

Hij stevende op het kastje af en zwaaide nog wat luizelig heen en weer. *(Wordt vervolgd.)*

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„O o, wat heb ik een droge keel!” raspte Jochem. „Ik hoop nu maar, dat er een beetje water in een van die dingen zit...”

Hij steunde met zijn elleboog op het kastje en stak zijn andere hand uit naar het flesje.

„Daar zit iets in! Maar ik zal er toch maar even aan ruiken,” vond Jochem Jofel. „Wie weet, willen ze me wel vergiften?!”

Hij trok het glazen stopje uit de hals en rook aan de fles.

„H'm, het ruikt niet verdacht,” mompelde Jochem. „Laat ik het maar proberen. Het is ten slotte ook niet lekker om met een droge keel rond te lopen, terwijl er misschien water in dit flesje zit. Vooruit met de geit!”

Hij drook de fles in één teug leeg. Het smaakte een beetje bitter, maar dat kwam misschien wel, omdat het

wat te lang gestaan had. Het leste in ieder geval Jochem Jofel's dorst. Maar wat er vreemd was... Toen Jochem het flesje leeg had, was hij verdwenen. Volkomen weg, foe'sjie. Het was een flesje met één van de vele geheimzinnige preparaten van onze vriend Sigor Sinister, waar we in het vorige verhaal reeds kennis mee hebben gemaakt...

(Wordt vervolgd.)